

Arrest

nr. 323 729 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 januari 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 maart 2024.

1.2. Op 15 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”.

1.3. Verzoeker dient op 13 februari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 7 maart 2025 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en werd (...)1996 in Khan Younis (Gaza) geboren. U bent van Arabische origine, soennitisch moslim en huwde in augustus 2022 religieus en via volmacht met Z. S. A. A., een nicht van uw vader. U bent UNRWA-vluchteling en kreeg in Gaza bijstand en hulp van UNRWA.

U verliet Gaza in oktober 2018 nadat u problemen kreeg met Hamas die u ervan beschuldigden over politiek te hebben gepraat en de overheid te hebben beledigd. Vanuit Gaza reisde u via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u in januari 2019 op het eiland Leros bent aangekomen. Op 13/03/2019 diende u er een verzoek om internationale bescherming in en op 15/01/2020 werd u erkend als vluchteling. U verbleef ongeveer 2 jaar op Leros, waarvan het grootste deel in een gesloten vluchtelingenkamp waar de levensomstandigheden niet goed waren. Op 22/02/2019, kort na uw aankomst op Leros, raakte u bovendien gewond aan uw voet toen u tijdens een confrontatie tussen Palestijnse vluchtelingen en de politie in het kamp door de politie werd geslagen. Nadat u vanaf midden 2020 in het bezit werd gesteld van Griekse documenten (zijnde uw verblijfskaart of ADET, nummer bij de sociale zekerheid (AMKA), fiscaal identificatienummer (AFM) en vluchtelingenpaspoort), woonde u enkele maanden in een kraakpand op Leros en kluste u bij in de visvangst. Eind 2020 vertrok u vervolgens naar Athene waar u samen met andere Palestijnen een kleine woning huurde en er af en toe in de fruitoogst werkte. Tijdens uw verblijf in Griekenland werd u enkele keren op straat door de politie gefouilleerd en tot op uw slip uitgekleeed. Ook kreeg u in Griekenland af te rekenen met discriminatie en racisme vanwege Griekse burgers (tijdens uw zoektocht naar werk, op straat, in de winkel en/of op de bus). Midden augustus 2021 reisde u uiteindelijk met uw Griekse documenten een eerste keer naar België. U zocht hier werk en naar mogelijkheden om asiel aan te vragen. Toen u in België geen werk vond keerde u twee à drie maanden later terug naar Griekenland. Ook daar vond u echter geen werk, waarna u besloot om enkele maanden later naar Zweden af te reizen. U woonde ongeveer een jaar in Zweden, en werkte er eveneens een aantal dagen per week om uw familie in Gaza financieel te helpen. Omdat u niet voldoende kon werken / verdienen in Zweden, kwam u op 01/01/2023 opnieuw naar België en diende u op 09/01/2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in Griekenland de slechte levensomstandigheden, racisme en nieuwe problemen met de Griekse politie te vrezen. Tevens haalde u aan dat uw Griekse verblijfskaart vervallen is en dat u deze niet meer in uw bezit heeft.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort en kopieën van uw UNRWA Family Registration Card, puntenlijsten van uw scholing bij UNRWA, enkele foto's aangaande de steun van UNRWA voor uw familie in Gaza, een attest van uw advocaat met betrekking tot uw problemen in Gaza, uw huwelijkscontract, de Palestijnse identiteitskaart van uw vrouw, de voorkant van uw vervallen Griekse verblijfskaart en een USB-stick met daarop enkele video's aangaande veiligheidsincidenten en confrontaties tussen vluchtelingen en de politie in het vluchtelingenkamp op Leros.

Op 14 juni 2023 keerde u via Egypte terug naar Gaza voor uw moeder die ziek was. U bleef er tot 28 augustus 2023, waarna u opnieuw via Egypte naar Turkije reisde. U zou in totaal zo'n anderhalf jaar in Turkije gebleven zijn, en dit zonder geldige (Turkse) verblijfsdocumenten.

Op 8 maart 2024 werd u gehoord door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek. Op 15 juli 2024 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat u reeds erkend werd als vluchteling in Griekenland, en het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegde. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 12 februari 2025 vloog u vanuit Turkije naar België, naar eigen zeggen met een valse Griekse verblijfskaart. Tijdens de vlucht vernietigde u uw Palestijnse paspoort, uit schrik om teruggestuurd te worden. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde de oorlog in Gaza te vrezen, alsook Hamas. Daarnaast stelde u dat er in Turkije ook geen veiligheid is, en dat u bang was van uw levensomstandigheden daar. U zoekt in België rust en stabiliteit op. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een foto van uw Palestijnse paspoort (geldig tot en met 31 mei 2027) voor, alsook een kopie van de UNRWA-kaart van uzelf en uw echtgenote, en nog een andere UNRWA-kaart waarop de namen onleesbaar zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat (met name Griekenland) reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het

sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die uw verzoek in een ander daglicht plaatsen. De herhaling dat u vroeger wel documenten had in Griekenland maar er op dit ogenblik geen meer zou hebben (zie Verklaring DVZ d.d. 19/02/2025 vraag 23), is immers niet meer dan een blote bewering die u geenszins staft. Daarenboven blijkt uit de informatie van de Griekse asielautoriteiten dat u een verblijfsvergunning ontvangen heeft die geldig is van 20 januari 2023 tot 19 januari 2026 (zie Information Request Reply according to art. 34 Dublin Regulation, d.d. 20/10/2023 in blauwe map). Ook verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek zowel een Griekse verblijfsvergunning (ADET), als een nummer bij de sociale zekerheid (AMKA) en een fiscaal identificatienummer (AFM) te hebben gekregen (zie administratief dossier, Bijkomende vragen Griekenland d.d. 14/04/2023).

Bovendien kan worden opgemerkt dat u in juni 2023, kort na het indienen van uw eerste verzoek in België, via Egypte terugreisde naar Gaza. U verbleef vervolgens tot eind augustus 2023 in Gaza, en reisde hierna via Egypte naar Turkije. Daar bleef u naar eigen zeggen zo'n anderhalf jaar, meer bepaald tot februari 2025 (zie Verklaring DVZ d.d. 19/02/2025 vraag 33). In deze periode legde u echter ook uw persoonlijk onderhoud af bij het CGVS, meer bepaald op 8 maart 2024, wat impliceert dat u tevens heen- en weer zou gereisd zijn tussen Turkije en België. In elk geval is het noemenswaardig dat u er (naar eigen zeggen) in slaagde om gedurende anderhalf jaar zonder verblijfsdocumenten in Turkije te overleven, hetgeen uw zelfredzaamheid en autonomie (waarnaar reeds verwezen werd in het kader van uw eerste verzoek) alleen maar bevestigt. U wist na het verkrijgen van uw erkenning als vluchteling in Griekenland immers ook de nodige Griekse documenten (ADET, AMKA, AFM) te bekomen, reisde hierna (in 2021) al een eerste keer naar België, vervolgens weer naar Griekenland, en uiteindelijk naar Zweden, waar u een tijdlang woonde en ook werkte (zie Verklaring DVZ d.d. 14/04/2023 vraag 33). Pas na uw verblijf in Zweden kwam u een tweede maal naar België, waarbij u hier voor het eerst asiel aanvraag op 9 januari 2023. Overigens legt u geen enkel bewijs aangaande uw

reizen en verblijfplaatsen tussen januari 2023 (het indienen van uw eerste verzoek) en februari 2025 (het indienen van uw tweede verzoek) neer, en beschikt het CGVS dienaangaande over niet meer dan uw verklaringen (namelijk dat u anderhalf jaar in Turkije zou hebben doorgebracht).

Het Commissariaat-generaal wenst verder te benadrukken dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest of vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to nonlegal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het verlopen van de gedrukte verblijfsvergunning. Als uw verblijfsvergunning niet voor [datum invullen] verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig. En zelfs als u niet de nodige stappen had ondernomen om uw AMKA te verkrijgen, zou u geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription", zie UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Refugee Info Greece - Health care without a social security number (PAAYPE or AMKA), van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/enus/articles/4985632313623>; Country Report: Greece. Update 2022", blz. 250-251).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, zijnde de foto van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw UNRWA Family Registration Card (print date: 31/10/2024), en een kopie van nog een andere UNRWA Family Registration Card waarop de namen onleesbaar zijn (print date: 27/03/2024), moet eerst en vooral worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ten tweede kunnen deze stukken louter uw Palestijnse identiteit en herkomst uit Gaza ondersteunen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Zij werpen tegelijkertijd echter geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming, daar u in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus kreeg en uw verzoek in België bijgevolg beoordeeld wordt ten aanzien van Griekenland. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, van de artikelen 4, 13, 15 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/2 tot 48/7, 57/6, 57/6/1, 57/6/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de beginselen van redelijkheid, grondigheid en goed bestuur".

In het verzoekschrift wordt vooreerst ingegaan op verzoekers situatie wanneer hij op een specifieke plaats aan de grens wordt vastgehouden en aangestipt dat de beslissingstermijn van tien dagen is overschreden. Daarnaast wordt omstandig ingegaan op de nieuwe elementen waarbij tevens wordt gewezen op algemene informatie betreffende de situatie van personen die internationale bescherming genieten en aanvragen in Griekenland.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris:

"2. Attest van psychologische opvolging van 11.03.2025

3. Greek Council for Refugees, AIDA Country report Greece, 2024, beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf

4. OSAR, La Grèce en tant qu'« État tiers sûr » Analyse juridique - Mise à jour 2024 , 2024, beschikbaar op https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/2024_Juristische_Analyse_GR_fr.pdf

5. OSAR, Aucune perspective en Grèce pour les personnes au bénéfice d'un statut de protection, 2023, beschikbaar op <https://www.osar.ch/publications/news-etrecits/aucune-perspective-en-grece-pour-les-personnes-au-benefice--dun-statut-deprotection>

6. J. HADOULIS, 18.02.2022, « Grèce : les réfugiés privés de logement et de vives malgré l'asile » in La Libre, beschikbaar op <https://www.lalibre.be/dernieresdepeches/afp/2022/02/18/grece-les-refugies-prives-de-logement-et-de-vivres-malgreilasile-LDSCR7QOEFDS5KAQL3RSULZUS4/>

7. M. MACGREGOR, 30.12.2022, « Grèce : fin imminente d'un programme de logement pour les plus vulnérables » in Infomigrants, beschikbaar op <https://www.infomigrants.net/fr/post/45758/grece--fin-imminente-dun-programme-delogement-pour-les-plus-vulnerables>

8. C. BOITIAUX, 13.03.2024, « 'De plus en plus de cas', ces réfugiés statutaires de Grèce qui demandent l'asile en Belgique » in Infomigrants, beschikbaar op <https://www.infomigrants.net/en/post/55776/de-plus-en-plus-de-cas-ces-refugiesstatutaires-de-grece-qui-demandent-lasile-en-belgique>

9. RSA en Stiftung Pro Asyl, Beneficiaries of international protection in Greece, 2024, beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf

10. Amnesty International, Grèce – rapport annuel 2023, 2024, beschikbaar op <https://www.amnesty.org/fr/location/europe-and-central-asia/western-central-and-south-eastern-europe/greece/report-greece/>

11. Human Rights Watch, Events of 2023 - Greece, 2024, beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/greece#ec42f8>

12. ECRI, Rapport de l'ECRI sur la Grèce (sixième cycle de monitoring), 2022, beschikbaar op <https://rm.coe.int/sixieme-rapport-de-l-ecri-sur-la-grece-adopte-le-28-juin-2022-publie-l/1680a8189f>

13. ECRI, Grèce : La commission antiracisme se félicite de l'adoption de plans d'actions nationaux, mais se dit préoccupée par les inégalités et le racisme dans les activités de police, 2022, beschikbaar op https://search.coe.int/directorate_of_communications/Pages/result_details.aspx?Objectid=0900001680a833e8

14. AFP, 21.05.2022, « Grèce: agression "raciste" contre des migrants mineurs, selon une ONG » in VOAafrique, beschikbaar op <https://www.voaafrique.com/a/gr%C3%A8ceagression-raciste-contre-des-migrants-mineurs-selon-une-ong/6582602.html>

15. N. LE GARDIEN, 24.10.2022, « « C'est atroce de vivre cela » dénonce Cédric Yambéré, visé par des insultes racistes en Grèce » in Sudouest, beschikbaar op <https://www.sudouest.fr/sport/football/football-c-est-atroce-de-vivre-cela-denoncecedric-yambere-vise-par-de-s-insultes-racistes-en-grece-12724391.php>

3. Beoordeling

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

3.2. Waar verzoeker erop wijst dat hij op een specifieke plaats aan de grens wordt vastgehouden en in dit verband nuttig is te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad over deze procedure, waarin wordt geoordeeld dat in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie op de prejudiciële vragen over deze procedure, de beslissingen tot weigering of niet-ontvankelijkheid van het CGVS moeten worden vernietigd, merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen; 4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven van Zaventem werd aangehouden en dat voor verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats aan de grens overeenkomstig artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet werd genomen.

Er werd bijgevolg terecht toepassing gemaakt van artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan in dit verband dienstig verwijzen naar artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j). Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn

gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°. Indien niet binnen de vier weken, na het verzoek om internationale bescherming, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.

Verzoeker bood zich aan de grenscontrole op de luchthaven aan en werd de toegang tot het grondgebied geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de commissaris-generaal krachtens artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet bevoegd het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, hetgeen hij overigens deed binnen de beslissingstermijn van vier weken zoals bepaald in voormeld artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet daar het beschermingsverzoek werd ingediend op 13 februari 2025 en de bestreden beslissing werd genomen op 7 maart 2025.

Artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;

(...)

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.”

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk is omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De bestreden beslissing betreft dus niet de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j), maar de ontvankelijkheid van het verzoek.

Gezien in casu de beslissingstermijn van vier weken zoals bepaald in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet werd gerespecteerd, toont verzoeker niet aan zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als de door hem geciteerde rechtspraak.

Wat betreft verzoekers kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in voormeld artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de voorbereidende werken hierover het volgende wordt gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht.

De Raad benadrukt dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien de termijn vervat in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker toont verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had

moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.3. Waar ter terechtzitting nog wordt aangevoerd dat verzoeker de EU reeds had verlaten na zijn eerste beschermingsverzoek en dus eigenlijk in casu geen volgend verzoek voorligt, verwijst de Raad vooreerst naar de definitie van 'volgend verzoek om internationale bescherming', zoals ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018): *"volgend verzoek om internationale bescherming : elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°"* (artikel 1, § 1, 20° van de Vreemdelingenwet). De parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 21 november 2017 stelt dienaangaande dat deze definitie ook betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De commissaris-generaal, op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet door de wetgever aan hem werd toegekend, onderzoekt of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen *"nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt"*. Deze bevoegdheid impliceert, met name, dat de commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale bescherming en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 23-24). Voormeld artikel 1, § 1, 20° van de Vreemdelingenwet is de omzetting in het Belgische recht van artikel 2, q) van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat een "volgend verzoek" definieert als *"een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1"*. Opdat het om een "volgend verzoek" gaat, geldt gelet op het voorgaande dus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen (zie ook RvS 21 september 2022, nr. 254.552). Recent heeft het Hof van Justitie overigens beslist dat artikel 33, lid 2, onder d), van de voormelde richtlijn 2013/32/EU aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, ongeacht, ten eerste, of de verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat zijn verzoek om internationale bescherming is afgewezen en voordat hij dat volgende verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en ten tweede, of die terugkeer vrijwillig dan wel gedwongen was (HvJ 25 mei 2023, C-364/22 J.B., S.B., F.B./Bundesrepublik Deutschland).

Het feit dat verzoeker na zijn eerste beschermingsverzoek België en de EU heeft verlaten, verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nu er inzake het eerste beschermingsverzoek een definitieve beslissing werd genomen waartegen verzoeker niet in beroep ging. De commissaris-generaal nam immers op 15 juli 2024 "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)".

Uit het voorgaande volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Het door verzoeker op 13 februari 2025 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een "volgend verzoek om internationale bescherming". De commissaris-generaal onderzoekt in dat geval op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de wetgever aan hem wordt toegekend of de aangevoerde vervolgingen "nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt". De voormelde notie van "nieuwe elementen" dekt ook de hypothese van nieuwe feiten die voorkomen in het land van herkomst en waarvan de verzoeker het slachtoffer of de directe getuige was. De loutere vaststelling dat de verzoeker om internationale bescherming in het kader van een volgend verzoek nieuwe elementen aanhaalt, volstaat verder niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde elementen, zo weze herhaald, immers na te gaan of de aangevoerde elementen "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", met andere woorden of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dit is in casu niet het geval, zoals correct wordt geoordeeld in de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker is genomen en zoals blijkt uit wat hierna zal volgen.

3.4. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de

veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012- 2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

In casu ligt een tweede verzoek om internationale bescherming voor dat werd ingediend nadat een eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen omdat aan verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, zijnde Griekenland, internationale bescherming werd toegekend en niet bleek dat verzoeker zich niet langer op die bescherming kan beroepen. Derhalve dient in casu te worden beoordeeld of er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn, of door verzoeker worden bijgebracht, die van aard zijn de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te verhinderen en aldus de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

3.4.1. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.4.1.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat gezien verzoekers eerste beschermingsverzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat (met name Griekenland) reeds een internationale beschermingsstatus aan hem heeft verleend, de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband moeten houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers eerder verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad beklemtoont dat verzoeker heeft nagelaten de eerdere beslissing van het CGVS aan te vechten zodat deze definitief aanwezig is in het rechtsverkeer en de Raad geen uitspraak kan doen over de elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu aangestipt worden dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat er geen beroep werd ingesteld tegen de eerste beslissing van het CGVS doch gaat eraan voorbij dat hij de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake een eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

3.4.1.3. Voorts wordt er in de bestreden beslissing aan de hand van geactualiseerde landeninformatie inzake de situatie in Griekenland en met betrekking tot verzoekers situatie omstandig als volgt overwogen:

“In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere

lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die uw verzoek in een ander daglicht plaatsen. De herhaling dat u vroeger wel documenten had in Griekenland maar er op dit ogenblik geen meer zou hebben (zie Verklaring DVZ d.d. 19/02/2025 vraag 23), is immers niet meer dan een blote bewering die u geenszins staaft. Daarenboven blijkt uit de informatie van de Griekse asielautoriteiten dat u een verblijfsvergunning ontvangen heeft die geldig is van 20 januari 2023 tot 19 januari 2026 (zie Information Request Reply according to art. 34 Dublin Regulation, d.d. 20/10/2023 in blauwe map). Ook verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek zowel een Griekse verblijfsvergunning (ADET), als een nummer bij de sociale zekerheid (AMKA) en een fiscaal identificatienummer (AFM) te hebben gekregen (zie administratief dossier, Bijkomende vragen Griekenland d.d. 14/04/2023).

Bovendien kan worden opgemerkt dat u in juni 2023, kort na het indienen van uw eerste verzoek in België, via Egypte terugreisde naar Gaza. U verbleef vervolgens tot eind augustus 2023 in Gaza, en reisde hierna via Egypte naar Turkije. Daar bleef u naar eigen zeggen zo'n anderhalf jaar, meer bepaald tot februari 2025 (zie Verklaring DVZ d.d. 19/02/2025 vraag 33). In deze periode legde u echter ook uw persoonlijk onderhoud af bij het CGVS, meer bepaald op 8 maart 2024, wat impliceert dat u tevens heen- en weer zou gereisd zijn tussen Turkije en België. In elk geval is het noemenswaardig dat u er (naar eigen zeggen) in slaagde om gedurende anderhalf jaar zonder verblijfsdocumenten in Turkije te overleven, hetgeen uw zelfredzaamheid en autonomie (waarnaar reeds verwezen werd in het kader van uw eerste verzoek) alleen maar bevestigt. U wist na het verkrijgen van uw erkenning als vluchteling in Griekenland immers ook de nodige Griekse documenten (ADET, AMKA, AFM) te bekomen, reisde hierna (in 2021) al een eerste keer naar België, vervolgens weer naar Griekenland, en uiteindelijk naar Zweden, waar u een tijdlang woonde en ook werkte (zie Verklaring DVZ d.d. 14/04/2023 vraag 33). Pas na uw verblijf in Zweden kwam u een tweede maal naar België, waarbij u hier voor het eerst asiel aanvraagde op 9 januari 2023. Overigens legt u geen enkel bewijs aangaande uw reizen en verblijfsplaatsen tussen januari 2023 (het indienen van uw eerste verzoek) en februari 2025 (het indienen van uw tweede verzoek) neer, en beschikt het CGVS dienaangaande over niet meer dan uw verklaringen (namelijk dat u anderhalf jaar in Turkije zou hebben doorgebracht).

Het Commissariaat-generaal wenst verder te benadrukken dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest of vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte

verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to nonlegal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het verlopen van de gedrukte verblijfsvergunning. Als uw verblijfsvergunning niet voor [datum invullen] verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig. En zelfs als u niet de nodige stappen had ondernomen om uw AMKA te verkrijgen, zou u geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription", zie UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Refugee Info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA), van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/enus/articles/4985632313623>; Country Report: Greece. Update 2022", blz. 250-251).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, zijnde de foto van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw UNRWA Family Registration Card (print date: 31/10/2024), en een kopie van nog een andere UNRWA Family Registration Card waarop de namen onleesbaar zijn (print date: 27/03/2024), moet eerst en vooral worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ten tweede kunnen deze stukken louter uw Palestijnse identiteit en herkomst uit Gaza ondersteunen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Zij werpen tegelijkertijd echter geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming, daar u in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus kreeg en uw verzoek in België bijgevolg beoordeeld wordt ten aanzien van Griekenland." Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen en de verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in Griekenland die in dezelfde lijn ligt van de door verweerder gemaakte analyse geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete motieven kunnen ombuigen. Het gegeven dat verzoeker naar België zou teruggekeerd zijn met een valse verblijfsvergunning die hij in Turkije had verkregen, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker in Griekenland een verblijfsvergunning heeft verkregen die geldig is van 20 januari 2023 tot 19 januari 2026, zoals blijkt uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier (cf. blauwe map met landeninformatie, Information Request Reply van 20 oktober 2023).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij thans wordt opgevolgd door een psycholoog, moet de Raad vaststellen dat er in dit attest van opvolging evenwel geen enkele diagnose wordt vermeld noch wordt aangegeven dat er sprake is van een nood aan behandeling en noodzakelijke voortzetting van de opvolging die verzoeker werd toegestaan tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum. Er liggen evenmin andere (medische) stukken voor ter staving van psychologische problemen waarvoor een behandeling is vereist. Bijgevolg oordeelt de Raad dat dit voormeld attest van opvolging in de huidige stand van zaken niet bijzonder relevant is en geen cruciaal element vormt dat een ander licht werpt op de beoordeling van verzoekers situatie bij een terugkeer naar Griekenland, te meer de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers zelfredzaamheid en autonomie in acht genomen. Zodoende kan de verwijzing naar voormeld attest en verzoekers psychologische opvolging in het centrum niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming:

- dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, niet weerlegt;

- dat er geen feiten of elementen worden aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeer naar Griekenland niet leidt tot refoulement.

3.4.2. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.4.3. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.4.7. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.4.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijfentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU